

Les Homilies d'Organyà

Vicent Andrés Estellés
Aquest mar que sabem

Aquest mar...
Quantes cànides criatures s'enduu
de la ciutat, a l'hora més tènue del capvespre?
Quants nins clamen al bosc llunyaníssim del mar?

Es perderen al mar i ploren, jo ho sé bé.

(Jo sé bé que hi ha dones
en la platja, que prenen amb els dits cada ona
i l'alcen, com si fos un cobertor primíssim
i poguessen trobar el goig íntim del fill.)

El mar és com el pati d'un col·legi, un solar,
el cel ample que es veu damunt de la placeta,
sense motos ni guàrdies i sense voravies.
El mar és l'ombra humida del Paradís. El mar...

(Tornarem altre vespre i tot serà distint.
Veuràs tu com Déu fa que tot siga com vols.)